

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně: **Kaufhama s. r. o.**, IČO 10733574
sídlem Jurečkova 643/20, 702 00 Ostrava
zastoupená Ing. Mgr. Miroslavem Šperkou, LL.M., advokátem
sídlem Jurečkova 643/20, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2025, č. j. 31441/25/5300-21442-713474,

takto:

- I. Návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.
- II. Žalobkyně je povinna ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto usnesení zaplatit na účet Krajského soudu v Plzni č. 3703-4321311/0710, variabilní symbol 7740000226, soudní poplatek za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Finanční úřad pro Karlovarský kraj rozhodnutím ze dne 7. 5. 2024, č. j. 442711/24/2403-50522-405094 (*platební výměr*), nepřiznal žalobkyni uplatněný nárok na odpočet DPH z titulu pořízení motorového vozidla z jiného členského státu EU a vyměřil žalobkyni DPH za zdaňovací období únor 2024 ve výši 999 949 Kč, neboť žalobkyně neprokázala použití pořízeného motorového vozidla Porsche Panamera Turbo S od německého dodavatele při své ekonomické činnosti. Žalovaný shora uvedeným napadeným rozhodnutím zamítl žalobkynino odvolání proti platebnímu výměru a platební výměr potvrdil. Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu podle § 65 a násl. soudního řádu správního. V průběhu řízení o žalobě žalobkyně navrhla přiznání odkladného účinku žalobě.
2. Žalobkyně tvrdila, že právní účinky napadeného rozhodnutí pro ni představují závažnou a bezprostředně hrozící újmu, neboť v jejich důsledku je povinna zaplatit daň ve výši 999 949 Kč. Tato částka je pro žalobkyni ekonomicky významná a její okamžité vymožení představuje podstatný zásah do žalobkyniny majetkové sféry. Neprodlená úhrada daně v této výši či její případná exekuce ohrožují provozní stabilitu žalobkyně, její schopnost platit běžné závazky a financovat svou podnikatelskou činnost. Újma hrozící žalobkyni nespočívá pouze v odlivu peněz ve výši odpovídající vyměřené dani, nýbrž i v sekundárních dopadech na její podnikání v podobě obchodní důvěryhodnosti a cash flow. Vymožení vyměřené daně by pro žalobkyni i v případě pozdějšího úspěchu ve věci samé mohlo mít nevratné důsledky. Přiznáním odkladného účinku žalobě nevznikne nepřiměřená újma jiným osobám, jeho přiznání není ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

3. Vzhledem k tomu, že z žalobkyniných tvrzení bylo zřejmé, že její návrh na přiznání odkladného účinku žalobě nemůže být úspěšný, nevyzýval soud žalovaného k vyjádření k tomuto návrhu.
4. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
5. Přiznání odkladného účinku žalobě je mimořádným prostředkem, jímž dochází k prolomení účinků pravomocného a vykonatelného rozhodnutí správního orgánu již v průběhu soudního řízení, tudíž je třeba k užívání tohoto nástroje přistupovat velmi zdrženlivě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 Afs 261/2018-28).
6. Z citovaného zákonného ustanovení plynou dvě hmotněprávní podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě, a sice (i) že právní následky napadeného rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (ii) že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
7. Ve vztahu k prvé podmínce v obecné rovině platí, že je na žalobci, aby ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku specifikoval, v čem má jemu hrozící újma spočívat, a aby tvrzené skutečnosti náležitě doložil. Jen tak může soud posoudit, zda neprodleným výkonem nebo jinými právními následky správního rozhodnutí může žalobci skutečně vzniknout nepoměrně větší újma.
8. „*Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, že povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (např. usnesení ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32). Od stěžovatele, který žádá o přiznání odkladného účinku, se tak především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí vznikne nepoměrně větší újma než jiným osobám, vysvětlení, v čem tato újma spočívá, a uvedení jejího rozsahu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s rozhodnutím krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Kromě výše uvedeného tíží stěžovatele též důkazní břemeno k uplatněným tvrzením. Unesení tohoto důkazního břemene po stěžovateli vyžaduje, aby tvrzení, kterými odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, také řádně doložil (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015 - 50). Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, tedy má povinnost tvrzení a povinnost důkazní; je na něm, aby konkretizoval a osvědčil, jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32). Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74)“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2021, č. j. 5 Azs 383/2020-24).*
9. „*Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu.*

Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 1 Afs 382/2017-38).

10. V případě návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě směřující proti rozhodnutí o stanovení daně musí žalobce tvrdit a osvědčit reálnou hrozbu intenzivní újmy, kterou by v návaznosti na splnění daňové povinnosti utrpěl. Taková újma může mít v tomto případě povahu zásadně výjimečných ekonomických důvodů. Zákonodárce vyhradil přiznání odkladného účinku pouze pro výjimečné případy a skutečnost, že žaloba směřující ve svém důsledku proti platebnímu výměru odkladný účinek ze zákona nemá, není samoučelná (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2023, č. j. 8 Afs 167/2023-64).
11. K citované judikatuře soud doplňuje, že, byť byly uvedené závěry vysloveny Nejvyšším správním soudem v souvislosti s posouzením návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, uplatní se *mutatis mutandis* i pro případy posuzování návrhů na přiznání odkladného účinku žalobě.
12. Povinnost tvrzení (a povinnost důkazní) je naplněním projednací zásady, která stanoví, že je zásadně věcí účastníků řízení tvrdit skutečnosti a označit důkazy k prokázání jejich skutkových tvrzení. Nesplnění povinnosti tvrzení (a povinnosti důkazní) ohledně rozhodných skutečností má pravidelně za následek rozhodnutí, které vyzní nepříznivě pro účastníka řízení, který tuto povinnost nesplnil. Je tedy na žalobci, aby především o hrozící újmě předložil soudu dostatečně konkrétní tvrzení a také důkazy k prokázání svých tvrzení.
13. Žalobkyně svůj návrh na přiznání odkladného účinku podané žalobě odůvodnila pouze v obecné rovině tím, že v důsledku okamžitého výkonu napadeného rozhodnutí by byla podstatným a nevratným způsobem negativně ovlivněna její majetkové sféra a podnikatelská činnost. Žalobkyně uváděné důvody zůstaly v rovině obecných tvrzení. Žalobkyně netvrdila žádné konkrétní skutečnosti týkající se jejích majetkových poměrů a ekonomických výsledků jejího hospodaření. Z návrhových tvrzení nelze posoudit, jaké konkrétní ekonomické důsledky na žalobkynino podnikání může mít bezprostřední úhrada daně ve vyměřené výši. Svá zcela obecná tvrzení žalobkyně ani neprokázala. Jinými slovy, žalobkyně netvrdila ani neprokázala konkrétní skutečnosti týkající se její současné finanční situace a jejího majetku, který by mohl být daňovou exekucí, jíž se obává, poškozen, z čehož by bylo možné posoudit, zda případným vymáháním vyměřené daně by skutečně bylo nenávratně zasaženo do její majetkové sféry.
14. Případné obtíže žalobkyně s plněním pravomocně uložené daňové povinnosti nemohou být samy o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku žalobě a nemohou nahrazovat nástroje, které ke zmírnění negativních dopadů daňové povinnosti upravují daňové předpisy (poseckání s úhradou daně, rozložení daně do splátek apod.; srov. výše citované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 382/2017-38). Žalobkyně netvrdila ani nedoložila, že by se pokusila využít nástroje sloužící ke zmírnění negativních dopadů daňové povinnosti upravené daňovými předpisy, resp. že by s takovými nástroji neuspěla, a tudíž že by byla odůvodněna potřeba zásahu soudu do vykonatelnosti a jiných právních účinků pravomocného správního rozhodnutí, o němž (dokud není zrušeno) platí presumpce správnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

15. Ani bezprostřední hrozba daňové exekuce nepředstavuje bez dalšího důvod pro přiznání odkladného účinku. Žalobkyni poskytuje ochranu primárně daňový řád. Podle § 181 odst. 1 věty první daňového řádu může správce daně *daňovou exekuci na návrh dlužníka nebo z moci úřední částečně nebo zcela odložit, zejména šetří-li se skutečnosti rozhodné pro zastavení daňové exekuce, vyloučení předmětu exekuce ze soupisu věcí nebo podmínky pro posečkání úhrady nedoplatku*. Pokud by později byl platební výměr jako exekuční titul v důsledku soudního přezkumu zrušen (resp. by z hlediska zákonnosti neobstál), pozbylo by případné vedení daňové exekuce svůj předmět. Na takovou situaci výslovně pamatuje § 181 odst. 2 písm. a) a b) daňového řádu, podle něhož správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud pro její nařízení nebyly splněny zákonné podmínky [§ 181 odst. 2 písm. a) daňového řádu] nebo odpadl důvod, pro který byla daňová exekuce nařízena [§ 181 odst. 2 písm. b) téhož zákona] (srov. již vzpomínané usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 167/2023-64).
16. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobkyně netvrdila dostatečně konkrétně, že by jí právními následky napadeného rozhodnutí bezprostředně a reálně hrozila natolik závažná újma, která by odůvodňovala výjimečné přiznání odkladného účinku žalobě. Protože nebyla splněna již prvotní podmínka pro přiznání odkladného účinku žalobě spočívající v bezprostřední hrozbě závažné újmy na straně žalobkyně v důsledku právních účinků napadeného rozhodnutí, nezabýval se soud možnou újmou vzniknuvší přiznáním odkladného účinku žalobě jiným osobám ani možným rozporem přiznání odkladného účinku žalobě s důležitým veřejným zájmem.
17. Soud tak výrokem I tohoto usnesení zamítl podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *a contrario* žalobkynin návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.
18. O náhradě nákladů řízení, které případně vznikly v souvislosti s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, soud rozhodne až v rozhodnutí, jímž bude řízení v projednávané věci skončeno (srov. § 145 zákona občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s. a § 61 odst. 1 s. ř. s.).
19. Závěrem soud dodává, že rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).
20. K výroku II tohoto usnesení soud uvádí, že rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá podle položky 20 sazebníku poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (*zákon o soudních poplatcích*) soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč. Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. „*Povinnost zaplatit soudní poplatek za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku proto vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla návrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit. Krajský soud tak je v usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku současně povinen výrokem uložit žalobci povinnost zaplatit poplatek za tento návrh, a to ve výši 1 000 Kč podle položky 20 sazebníku poplatků. Tento soudní poplatek je splatný do 3 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým byla povinnost poplatek zaplatit uložena (§ 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích)*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, č. 4616/2024 Sb. NSS). Proto výrokem II tohoto usnesení soud žalobkyni uložil povinnost zaplatit soudní poplatek

za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 2 a odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Plzeň 25. března 2026

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu